

אהבה ללא גבולות

הרב שלום בער ליפסקר

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

שלאמה של הנערה יסודר גט כהלכה, דבר שהוא הכרחי ברגע שאשה נשואה מעוניינת להיכנס למערכת יחסים חדשה.

מיד שאלתי על כך את הנערה, וניסיונו ליצור קשר עם אמה. היא טיילה באותו הזמן איפשהו בהודו, ולא הצלחנו לאתר אותה. בינתיים העסיקו אותי עניינים אחרים, ועניינה של אותה אם - נשכח.

כעבור שנה, הזדמן לנו לבקר אישית אצל הרבי במשרדו ולזכות בברכותיו. היינו גאים מאד ומלאי הכרת תודה על הצלחתנו בשליחות, ורצינו לחלוק עמו את הנחת שחשנו. בתור הכנה לפגישה, רשמתי סקירה של הפעילויות וההישגים החשובים של אותה שנה, וביקשתי את ברכתו של הרבי.

לרבי היה מדף נשלף קטן בצד שולחן הכתיבה שלו, שעליו היה מניח את המכתבים שאנשים הגישו לו וקורא אותם. הייתה לו שיטה של קריאה מהירה, הוא היה סוקר את השורות מלמעלה למטה ומסמן בעפרון קטן דברים שרצה להתייחס אליהם.

בזמן שהרבי קרא, אני עמדתי שם עם אשתי והרגשתי - לא בדיוק 'זחוח', כי העמידה בפני הרבי הייתה חוויה עוצמתית, אבל - הייתי אומר, ממולא בתחושת שביעות רצון פנימית מכך שמילאתי את שליחותי כראוי. ואז, הרבי הרים את עיניו ושאל, "מה בקשר לנערה הצעירה ואמה?"

ברגע הראשון לא זכרתי למי הרבי מתכוון, ואז התחלתי ממש לרעוד משום שקלטתי על מה הרבי מדבר, ונזכרתי שמעולם לא השבתי לו בעניין ההוא, מאחר שלא מילאתי את הוראתו.

באותו רגע חשתי בוששה עמוקה. הנערה הזו, אמה וענייניה, 'נפלו בין הכיסאות'. אני שכחתי, אבל הרבי - שהיה טרוד בדאגה לכל העולם, ושהיו לו אלפי שליחים כמוני באלפי מקומות בכל רחבי תבל, עם אלפי עניינים... ענייני בריאות, עניינים עסקיים, עניינים אישיים - הרבי זכר!

מרום בושה, לא יכולתי לחכות לצאת מהחדר. אשתי אמרה לי אחר כך - בגלל שאני עצמי כבר לא שמעתי דבר מאותו רגע והלאה - שהרבי הרעיף עלינו ברכות רבות. מיד אחרי שיצאתי ממשרדו של הרבי התחלתי לטלפן, יצרתי קשר עם האנשים המתאימים, ותוך עשרים וארבע שעות הצלחתי לאתר את האם ודאגתי לכך שתקבל גט כדת וכדין.

אבל רק הרבי הצליח להביא אותי למודעות שכזו לגבי המשמעות של דאגה חסרת אנוכיות וללא תנאי לאדם אחר. הוא מעולם לא פגש את הנערה וגם לא את אמה - הוא רק שמע עליהן ממני - ובכל זאת היה אכפת לו משתייהן כאילו היו ילדיו. מי שיש לו חמשה עשר ילדים מכיר כל אחד ואחת מהם בדיוק כמו מישהו שיש לו רק ילד אחד, בגלל שאלו ילדיו.



בשנת תשכ"ט (1969) נסענו, אשתי חני ואני, לפלורידה בתור שולחי הרבי במיאמי ביץ'. הרבי העניק לנו בשעתו ברכות נפלאות, ואמר לנו ביידיש "איך פאר מיט אייך" - אני נוסע אתכם. ואכן, לכל אורך למעלה מארבעים שנות פעילותנו בפלורידה, תמיד חשנו את נוכחותו של הרבי אתנו.

בתחילת הדרך בהיותי צעיר, להוט ונלהב, ניסיתי לעשות כל שביכולתי על מנת לקרב יהודים ליהדות. למשל, כשרכשתי רכב חדש, התיידדתי עם איש המכירות ושכנעתי את המנהל שלו להזמין אותי לשאת דברי תורה בפני עובדי סוכנות הרכב היהודים ולהניח אתם תפילין.

חני ואני היינו מודעים למשימה המוטלת עלינו בכל עת, ובדרכנו הבייתה מבית הכנסת דאגנו ליצור מגע עם כל יהודי שנקרה בדרכנו. באחת הפעמים, התפתחה שיחה עם נערה יהודייה, והיא הסכימה להצטרף אלינו לסעודת שבת.

הזמנו אותה שוב, ולאט לאט היא החלה להתקרב יותר - היא באה אתנו לבית הכנסת, החלה לשמור שבת, ולהתחזק בשמירת מצוות גם בחיי היומיום. ככל שהלכה היכרותנו והעמיקה, היא שיתפה אותנו ברקע האישי שלה - שהוריה הביולוגיים גרושים, ושכעת אמה בקשר עם מישהו אחר.

בשלב זה, נהגתי לדווח לרבי בקביעות, ובאחד ממכתביי הזכרתי את הנערה הזו ואת הסיפור שלה. בתגובה, הורה לי הרבי לוודא

«

הדאגה והאכפתיות שלו כלפי כל יהודי באשר הוא, הייתה עד כדי כך אישית ועמוקה.

סיפור נוסף, שקשור לפעילות עם האסירים היהודים במסגרת 'מכון אל"ף': הגענו להסכם עם הגוף האחראי על בתי הסוהר, בושינגטון, שהם יאפשרו לנו לקחת אסירים יהודיים, לפי קריטריון מסוים, אל מחוץ לכלא, למקום שבו נדריך אותם בלימוד ובתפילה, ובכל ההלכות והמנהגים שידעתם נחוצה ליהודי השרוי בתנאים מגבילים דוגמת אלו השרורים בכלא.

בהזדמנות מסוימת הוצאנו עשרים גברים מהכלא, והבאנו אותם לניו-יורק לשבת.

הרבי ערך בשבת התוועדות, "פארברענגען", שבמהלכה נשא דברים בפני הציבור. אלפי יהודים היו מתאספים בבית-הכנסת הגדול, וממתנינים עד השעה 1:30 בדיוק... הרבי היה דיין. ובכן, הם הלכו הביתה לסעודה, ובסביבות 1:25 אחר-הצהריים החלו להופיע בחזרה. בדיוק אז, הרב גרונר, מזכירו של הרבי, ירד מחדרו של הרבי, ומקצה האולם, הוא חיפש אחריי. הוא שאל, "איפה שלום-בער ליפסקר?"

אני הייתי בקצהו השני של האולם, ולא הייתה לי גישה אליו. הדרך היחידה בה יכולתי לגשת לדבר אתו, הייתה לטפס על שולחנות ועל ראשי אנשים... אבל כולם היו אדיבים מאוד; הם הבינו שמדובר במשהו חשוב, כי הרבי לא ירד עדיין.

הרב גרונר אמר לי כך: הרבי הציע שהאסירים הנמצאים כאן לא יישבו יחד סביב שולחן אחד. החזות הכללית של הנאספים הייתה: מווקנים, בכובעים שחורים ובלבוש חסידי; ואילו



הם היו כולם מגולחים למשעי, בלבוש מודרני. הרבי אמר שאם קבוצה כזו תשב ביחד, אנשים ישאלו אותם לזהותם ומניין הם, ויהיה עליהם לספר שהם באים מבית-הסוהר, והם עלולים להתבייש. ולכן, מוטב שלא להושיב אותם סביב שולחן אחד, אלא למצוא להם מקומות שונים בכל רחבי האולם.

שנית, לאחר ההתוועדות הרבי נהג למסור בקבוק יין או וודקה כדי שאנשים ממקומות שונים ייקחו אותם עמם לקהילותיהם, וכך ישתתפו, כביכול, בני הקהילה כולה בהתוועדות ויקבלו על ידי כך תוספת כוח. זה נחשב לכבוד גדול, ורבים חשקו בבקבוק יין או וודקה כזה. ובכן, הרבי אמר שקבוצת האסירים זכאית לקבל בקבוק של עידוד יותר מכל קבוצה אחרת. אבל, מאחר שאם ייתן להם וודקה או יין, אנשים ישאלו, "למי זה מיועד?" והם יזוהו כאסירים שיצאו מהכלא, והדבר עלול לגרום להם לחוש שלא בנוח, הוא לא ימסור להם בקבוק כזה - על-אף שהם ראויים לקבלו.

במהלך ההתוועדות, הרבי השמיע שיחה לרבנים. זו הייתה השבת שלאחר חג השבועות, החג שבו רוב הרבנים באים אל הרבי, משום שזהו חג שהלכותיו אינן כה מסובכות. ההלכות של פסח ושל סוכות כוללות גם את הלכות החג הזה, ולכן, אם רב צריך לעזוב את קהילתו למשך אחד החגים, הוא יעשה זאת בחג השבועות. ואכן, היו שם

רבנים רבים. בשיחה שיועדה לרבנים, הרבי דיבר על העובדה שהם מוכרחים לרענן את לימודם; לא לשבת על זרי הדפנה רק משום שהם קיבלו "סמיכה" לפני שנים רבות, אלא להמשיך ללמוד ולגדול בתורה...

השיחה הבאה כוונה לאסירים. הרבי דיבר על המשמעות של מאסר ועל כך שלאסירים, לגברים ונשים הכלואים מאחורי סורג ובריה, ישנה שליחות יוצאת-דופן מאת ה', כי לולא כן, לא היה הקב"ה מעמיד אותם בתנאים כאלה, של גלות בתוך גלות. והוא דיבר על ההזדמנויות ועל השליחות הייחודית המוטלת עליהם.

כאשר תרגמנו את הדברים לכל אחד מהם בנפרד, בחלקי האולם השונים שבהם הם ישבו, הם התרגשו והתפעמו כל-כך... הנה יושב כאן רב אשר משמיע דברים חריפים לרבנים, ומעלה על נס את האסירים... הנה מנהיג שדואג ליהודי היושב מאחורי סורג ובריה. הנה מנהיג שנוקט בזוהרות מופלגת כדי לא לגרום כל תחושה של בושה לאדם היושב במאסר. הם היו כה נפעמים; הם לא האמינו שהם זכו לשהות במחיצתו של אדם כזה.

הרב שלום בער ליפסקר משמש כשליח חב"ד במדינת פלורידה משנת תשכ"ט (1969). בשנת תשמ"ב (1982) הוא ייסד את קהילת ה'שול' בבל הרבור, וכן את 'מכון אל"ף', ארגון המוקדש לרווחתם של אסירים יהודיים בארה"ב ושל בני משפחותיהם. הוא רואיין שלוש פעמים במשך השנים תשס"ט-תשע"א (2009-2011).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< **תרע"א (1911)** - דודו של הרבי, הרב שמואל שניאורסון, נשא לאשה את הרבנית מרים גיטל ינובסקי, אחות אמו של הרבי, הרבנית חנה. הרבי ומשפחתו השתתפו בשמחת הנישואין בניקולייב, אוקראינה.¹ א' באלול

< **תשכ"ט (1969)** - לרגל מלאת כ"ה שנה להסתלקות אביו, הרב לוי יצחק, הורה הרבי להתחיל להוציא לאור את חידושיו על ספר התניא. כתבי היד הוברחו מרוסיה והובאו לניו יורק זמן קצר קודם לכן.² ל' במנחם אב

< **תשל"ה (1975)** - הרבי יזם מבצע של תקיעת שופר בקרב חיילי צה"ל, החל מראש חודש אלול.³ ל' במנחם אב

1. תולדות לוי יצחק, כרך ב, עמ' 328
2. יזמנו של הרב יהודה ליב גרונר
3. שיחות קודש תשל"ה, חלק ב, עמ' 444

לע"נ הרה"ח הרה"ח משה בהרה"ח דובער נפטר ה' אלול תשס"ה
ולע"נ אביו הרה"ח הרה"ח דובער הי"ד בהרה"ח שאול נפטר ז' אלול תש"ט
למשפחת לברטוב נדבת בנו שיחי'

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015